

přečinu druhého odstavce §u 18 (přestupků §u 20 čís. 1 a 2) zákona čís. 241/22 vstoupily na místo skutkových podstat v číslech 3, dále 4 a 5 druhého odstavce §u 5 zákona čís. 89/85 vytčených, arciť za značného jich rozšíření, pokud se týče, co do §u 5 (20 čís. 2) v jednom směru též za jich zúžení. Neboť zákon čís. 241/22 nezmiňuje se ani výslovně, ani poukazem na ustanovení §§u 5, 7, zákona čís. 89/85, anebo na § 16 zákona čís. 90/85 o tom, že jest přípustno, dodatí do donucovací pracovny — nebo polepšovny, osoby, odsouzené pro trestné činy jím stíhané, pokud se týče o tom, že soud může v odsuzujícím rozsudku přípustnost tu vysloviti. Že to opomenul zákon čís. 241/22 úmyslně, tomu nasvědčuje tendence celého druhého oddílu tohoto zákona, najmě ustanovení §u 15, dle něhož postará se státní správa, pokud toho bude třeba, o zřízení ústavů, ve kterých se dostane řemeslným prostitutkám dočasného útulku a příležitosti k nápravě. Poukaz rozsudku na dřívější tresty odsouzené P-ové pro potulku jest patrně jen výrazem úvah, z nichž soudce použil domnělého zmocnění druhého odstavce §u 7 zákona čís. 89/85, takže netřeba podotýkati, že rozsudek i ve výroku, o který jde, může se opřítí výhradně o odsouzení jím vyslovené, nikoliv ale o odsouzení jež tutěž osobu stihla v rozsudcích dřívějších. Bylo proto dle §§u 33 a 292 tr. ř. uznati, jak výše uvedeno.

Čís. 1691.

Podle článku I. čís. 5 zákona z 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 jest posuzovati a trestati čin podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu (§ 51 tr. ř.); zásada ta platí i v případě delegace.

Střet §u 171 tr. zák. s §em 333 uh. tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. července 1924, Zm I 354/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 26. ledna 1924, porušen byl zákon v ustanovení článku I. čís. 5 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920.

Důvody:

Dle spisů trestní věci proti Jindřichu H-ovi a spol. pro zločin krádeže a přechovávání, podalo státní zastupitelství v Prešově proti Jindřichu H-ovi a Eduardu H-ovi obžalobu pro zločin krádeže podle §§u 70, 333 uh. tr. zák., kvalifikovaný podle §u 336 bod 3. uh. tr. zák. a §§u 48, 49 odstavce druhý tr. nov. pro krádež, spáchanou ve Velkém Šáři na Slovensku. Na návrh státního zastupitelství v Prešově Nejvyšší soud usnesením ze dne 15. listopadu 1923 delegoval k dalšímu řízení krajský soud v Hoře Kutné. Tento krajský soud rozsudkem ze dne 26. ledna 1924 uznal oba obžalované vinnými zločinem krádeže podle §§u 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák., dříve rakouského a odsoudil je podle §u 178 tr. zák. a to Jindřicha H-a s použitím §u 54 tr. zák. do žaláře na

dobu tří týdnů a Eduarda H-a s použitím §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na dobu 3 týdnů, jedním postem zostřenému a doplněnému, a povolil jim současně podmíněný odklad výkonu trestu na dobu jednoho roku. Rozsudek stal se právoplatným. Krajský soud v Hoře Kutné tím, že při kvalifikaci činu a při výměře trestu použil ustanovení trestního zákona ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. zák., porušil zákon ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 v ustanovení článku I. čís. 5 tohoto zákona, které předpisuje, posuzovati a trestati čin podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu, dle nichž mělo býti uznáno na zločin krádeže podle §u 333 uh. tr. zák. u obou obžalovaných jako spolupachatelů ve smyslu §u 70 uh. tr. zák., a zločin měl býti kvalifikován podle §u 336 čís. 3 uh. tr. zák. a §u 48 nov. k uh. tr. zák., trest pak měl býti vyměřen dle II. sazby §u 49 prvý odstavec k uh. tr. zák. Bylo proto podle §u 292 tr. ř. uznáno právem, jak uvedeno. Toto rozhodnutí nemůže ovšem míti účinku proti odsouzeným. Tresty, jim vyměřenými, porušeny byly ovšem též předpisy o ukládání trestu na zločin krádeže, kvalifikovaný dle §§ů 336 čís. 3 uh. tr. zák. a §u 48 nov. k uh. tr. zák., na který jest dle §u 49 prvý odstavec druhá věta nov. k uh. tr. zák. sazbou káznice do 5 let, která mohla býti snížena v nejpříznivějším případě s použitím §u 92 uh. tr. z. jen na 6 měsíců žaláře (§ 24. tr. zák. uh.). Obžalovaným byl však vyměřen trest v trvání daleko kratším, tedy co do délky v jejich prospěch, a poněvadž dle zásady §u 101 uh. tr. zák. mezi různými druhy trestů na zločin uloženými v první radě je rozhodnou délka trestu, není v neprospěch obžalovaného Eduarda H-a ani to, že mu byl vyměřen těžký žalář z o s t ř e n ý, ač uherský trestní zákon zostření trestu nezná, to tím méně, poněvadž u tohoto obžalovaného nebylo použito §u 54 tr. zák. dříve rak., který jest obdobou §u 92 tr. zák. dříve uh., takže vlastně za předpokladů, za jakých soud trest vyměřoval, měl mu býti vyměřen trest káznice v trvání nejméně 2 roků (§ 22 uh. tr. zák.) a vyslovené zostření trestu daleko nevyvažuje rozdíl v tíži trestu co do délky, takže ani toto zostření nebylo odsouzenému Eduardov H-ovi v neprospěch.

Čís. 1692.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

I obchodování zbožím, v cizině vyráběným a tam oprávněně oznámkovaným v tuzemsku zakládá skutkovou podstatu přečinu § 23 zákona, stane-li se tak bez souhlasu osoby, pro kterou dotyčná známka jest zapsána v tuzemském seznamu a již přísluší výlučné právo k užívání této známky v tuzemsku,

(Rozh. ze dne 4. července 1924, Kr II 519/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 29. srpna 1923, pokud jim byli obžalováni Raimund M. a Adolf P. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil na-